असपूर्वापि तेनोर्वी सपूर्वेव महीभुजा ।
लालिता हृदयज्ञेन पत्या नववधूरिव ॥८॥
भुक्त्वा द्वात्रिंशतं वर्षान् भुवं तस्मिन् दिवं गते ।
जलौकास्तत्सुतो भूमेर्भूषणं समपद्यत ॥९॥
पितुरेव समं कालं वृद्धिहेतोः स दिद्युते ।
विषुवत् पूर्णशीतांशुरिव शीतेतरार्चिषः ॥१०॥
अथ वाक्पुष्टया सार्द्धं देव्या दिव्यप्रभावया ।
भुवं तत्प्रभवोऽभुङ्क्त तुङ्गीनो रञ्जयन् प्रजाः ॥११॥
दम्पतीभ्यामियं ताभ्यामभूष्यत वसुन्धरा ।
गङ्गामृगाङ्कखण्डाभ्यां जटाभूरिव धूर्जटेः ॥१२॥
मण्डलं साध्वधत्तां तौ नानावर्णमनोरमं ।
शतद्रुदापयोवाहौ माहेन्द्रमिव कार्मुकं ॥१३॥
चक्राते च महाभागौ विभ्रमाभरणं भुवः ।
तुङ्गेश्वरं हरावासं कतिकाख्यं च पत्तनं ॥१४॥
क्वचिन्मारवराज्यान्तः स्थाने चण्डातपोज्ज्वले ।
तत्प्रभावेण फलितं वृक्षैस्तत्क्षणारोपितैः ॥१५॥
नाट्यं सर्वजनप्रेक्ष्यं यश्चक्रे स महाकवेः ।
द्वैपायनमुनेरंशस्तत्काले चन्द्रकोऽभवत् ॥१६॥
तयोः प्रभावमाहात्म्यजिज्ञासार्थमिवोद्यता ।